

22/10/2008

Shine a light (2008)

SHINE A LIGHT

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Μάρτιν Σκορσέζε

Με τους: Μικ Τζάγκερ, Κιθ Ρίτσαρντς,
Ρον Γουντ, Τσάρλι Γουότς,
Μπάντι Γκάι, Κριστίνα Αγκουιέρα,
Τζακ Γουάιτ, Μπιλ Κλίντον

Χώρα: ΗΠΑ - Μ. Βρετανία (Α/Μ)

Διάρκεια: 122'

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Η συναυλία των Ρόλινγκ Στόουνς στη Νέα Υόρκη το 2006, διανθισμένη με επίκαιρα και συνεντεύξεις, σε ένα εξαιρετικό, μουσικό ντοκιμαντέρ, γυρισμένο με πληθωρικότητα, φαντασία και αγάπη, από τα καλύτερα που γυρίστηκαν με θέμα τη μουσική ροκ εν ρολ.

Η ταινία προσφέρει απλόχερα μια από τις καλύτερες συναυλίες των Stones τα τελευταία χρόνια, που επικεντρώνεται στις πιο "ήρεμες" ερμηνείες, οι οποίες είναι ταιριαστές και με τον κλειστό χώρο του θεάτρου. Ευπρόσδεκτες είναι και οι συμμετοχές στη σκηνή του τζακ Γουάιτ, της Κριστίνα Αγκιλέρα και του Μπάντι Γκάι.

Τα πραγματικά ωραία μουσικά ντοκιμαντέρ είναι σπάνια. Στις εξαιρέσεις, ντοκιμαντέρ όπως το καταπληκτικό, δυστυχώς άπαιχτο στην Ελλάδα, Jazz on a Summer's Day (1960) του Μπερτ Στερν, το Don't Look Back (1967) του Ντ. Α. Πένμπει-κερ, Gimme Shelter (1970) των αδελφών Μέλς, Woodstock του Μάικλ Γουάντλι και The Last Waltz του Σκορσέζε.

Και να τώρα που με το "Shine a Light", γύρω από τη συναυλία που οι Ρόλινγκ Στόουνς έδωσαν το φθινόπωρο του 2006 στο Beacon Theater της

Νέας Υόρκης, ο Σκορσέζε μάς δίνει μια ταινία γυρισμένη με το μπρίο, την αγάπη και το πάθος ενός ανθρώπου που αισθάνεται και βιώνει μαζί με τους Ρόλινγκ Στόουνς τη μουσική τους. Γνωρίζοντας τη μουσική τους από τη δεκαετία του '60 και έχοντας τη μέγιστα χρησιμοποιήσει (ή χρησιμοποιήσει ως έμπνευση, όπως ο ίδιος μου ανέφερε) στις περισσότερες ταινίες του, ξεκινώντας από τους "Βρώμικους δρόμους" και φτάνοντας ως τις μέρες μας, ο Σκορσέζε ήταν ο πιο κατάλληλος για να κινηματογραφήσει τη συναυλία. Με συνολικά 15 κάμερες, μαζί και μία στο χέρι, υπό τη διεύθυνση 15 διάσημων, βραβευμένων (ή υποψήφιων) με Όσκαρ διευθυντών φωτογραφίας, με ένα γρήγορο, φρενιτικό μοντάζ, με ένα στίλ κοντά σ' αυτό του cinema-verite, με τις κάμερες να εστιάζονται στα διάφορα μέλη του συγκροτήματος, από τον Τζάγκερ, ακολουθώντας τον, τις κατάλληλες ακριβώς στιγμές, στις ασταμάτητες κινήσεις του, κινήσεις θα έλεγα χορευτικές, μέχρι τον Κιθ Ρίτσαρντς, με τις δικές του, ακροβατικές κινήσεις και τις ειρωνικές κάπου κάπου ματιές, ο Σκορσέζε έφτιαξε μια ταινία όχι απλά με ζωντάνια και ρυθμό αλλά με την έξαρση, την ορμή και την ευφορία της μουσικής των Στόουνς. Προσφέροντάς μας μερικά από τα καλύτερα τραγούδια τους, με πιο χαρακτηριστικές στιγμές εκείνες με τους Στόουνς να τραγουδούν τα "I Can Get No Satisfaction", "Gimme Shelter" και "Shine a Light".

Εκτός από την ίδια τη συναυλία, που καλύπτει και το μεγαλύτερο μέρος της ταινίας, ο Σκορσέζε διανθίζει την ταινία με σύντομες αλλά εύστοχες σκηνές από παλιά επίκαιρα και συνεντεύξεις του συγκροτήματος, με καλύτερη (δοσμένη με χιούμορ) εκείνη που έδωσε ο Τζάγκερ στον δημοσιογράφο του BBC. Ενώ στη διάρκεια της ίδιας της συναυλίας παρουσιάζει και τα κομμάτια με φιλοξενούμενους του συγκροτήματος, από τον Μπάντι Γκάι ως την Κριστίνα Αγκουιέρα. Μια συναρπαστική στο κάθε λεπτό της ταινία, που δίνει με τον καλύτερο τρόπο όχι μόνο το πάθος και την αέναη ενεργητικότητα του Τζάγκερ αλλά και τη δυναμικότητα και το χιούμορ του συγκροτήματος. Μην τη χάσετε.

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 29/5/08

Συναυλίες και ολίγη από παρασκήνια, με τον οπαδό και σκηνοθέτη Μάρτιν Σκορσέζε παρόντα, είναι το περιεχόμενο αυτής της ταινίας. Από εδώ, όμως, βγαίνουν κάποια χρήσιμα συμπεράσματα για το γκρούπ: Πρώτον, είναι ζωντανοί. Δεύτερον, οι κιθαριές του Κιθ και του Ρόνι γρατζουνάνε σαν πούμα. Τρίτον, ξέρουν τι χρειάζεται για να τρελαθεί και ο οικογενειάρχης με τα τρία παιδιά και η δίμετρη μοντέλα της πρώτης σειράς. Τέταρτον, παραμένουν αθεράπευτα αλήτες. Πέμπτον, παρά τις καταχρήσεις, όταν ανεβαίνουν στο σανίδι παίζουν σαν διάβολοι και αυτό δείχνει χαρακτήρα. Έκτον, αν τους χωρίσεις, μπορεί να μην αξίζουν πολλά. Η χημική τους ένωση, όμως, είναι... μολότοφ. Έβδομον και κυριότερον, αποτελούν ένα ζωντανό τζουκ μποξ. Τα σπάνια κομμάτια που ανασύρουν από τις δεκαετίες '50, '60 και '70 είναι ο θησαυρός της δυτικής ροκ κουλτούρας. Οι συνολικοί τους φαίνεται ότι τα έχασαν γρήγορα. Όγδοο, δεν παίζουν ποτέ την ίδια εκτέλεση σε τραγούδι. Τα φώτα ανάβουν, λοιπόν και οι Rolling Stones βρίσκονται στο σαλόνι τους...

ΕΠΕΝΔΥΤΗΣ 29/5/08

Μια μεγάλη καριέρα που απλώνεται σε πέντε δεκαετίες, δύσκολα καταγράφεται σε μια ταινία. Το "Shine a light", που γύρισε ο Μάρτιν Σκορσέζε με μια στρατιά διάσημων διευθυντών φωτογραφίας

και με πολλές κάμερες, στρατηγικά τοποθετημένες γύρω από τη σκηνή του Beacon Theater της Νέας Υόρκης, είναι μια καλογυρισμένη καταγραφή μιας από τις καλές παραστάσεις του διάσημου γκρούπ.

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 31/5/08

MARTIN ΣΚΟΡΤΣΕΖΕ

Γεννήθηκε στις 17 Νοεμβρίου 1942 στο Κουίνς της Νέας Υόρκης. Μετά από διαταγμούς για το αν θα έπρεπε να ακολουθήσει την Ιερατική, μπήκε στον κόσμο του κινηματογράφου.

Αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης το 1964 με ειδίκευση στο σινεμά. Με τα μαθητικά του φιλμ της δεκαετίας του 1960 τράβηξε την προσοχή του παραγωγού Ρότζερ Κόρμαν, έτσι σκηνοθέτησε το *Boxcar Bertha* (1972).

Η ταινία "*Mean Streets*" (1973) που ακολούθησε, απέσπασε τα χαρακτηριστικά σημάδια του στυλ του Σκορτσέζε, γυρίσματα στη Νέα Υόρκη, μοναχικοί τύποι που μάχονται τους δαίμονές τους και καθαρκτήρια βία. Στην ταινία έπαιζαν ο Ρόμπερτ Ντε Νίρο και ο Χάρβει Καϊτέλ, δύο ηθοποιοί που βοήθησαν πολύ στην καθιέρωση του στυλ του Σκορτσέζε.

Είναι παντρεμένος (μετά από 4 διαζύγια) με την Έλεν Μόρις και έχει 3 παιδιά.

Στις ταινίες του παίζουν συχνά οι Ρόμπερτ Ντε Νίρο, Χάρβει Καϊτέλ, Τζο Πέσκι και Λεονάρντο Ντι Κάπριο. Αρχίζει τις ταινίες του με κομμάτια από το τέλος ή τη μέση της ιστορίας. Χρησιμοποιεί συχνά το *Slow motion*.

Εχει κερδίσει:

- Βραβείο για όλη του την δραστηριότητα από

το American Film Institute.

- Τρίτο βραβείο John Huston για τα Δικαιώματα των Καλλιτεχνών από το Ίδρυμα των Δικαιωμάτων των Καλλιτεχνών.

- Τον τίτλο του 4ου κατά σειρά καλύτερου Σκηνοθέτη όλων των εποχών από το "*Entertainment weekly*", που τον κατατάσει πρώτο μεταξύ των 5 επιζώντων και πρώτο μεταξύ των 10 ακόμη δραστήριων (μετά τον Μπέργκμαν) σκηνοθετών.

- Υποψηφιότητα για Όσκαρ καλύτερου Σκηνοθέτη 5 φορές (δεν πήρε Όσκαρ ποτέ).

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Vesuvius VI (1959), *What's a Nice Girl Like You Doing in a Place Like This?* (1963), *It's Not Just You, Murray* (1964), *The Big Shave* (1967), *I Call First* (1967), *Street Scenes* (1970), *Boxcar Bertha* (1972), *Mean Streets* (1973), *Italianamerican* (1974), *Alice Doesn't Live Here Anymore* (1974), *Taxi Driver* (1976), *New York, New York* (1977), *American Boy: A Profile of: Steven Prince* (1978), *The Last Waltz* (1978), *Raging Bull* (1980), *The King of Comedy* (1982), *After Hours* (1985), *Amazing Stories* (1986), *The Color of Money* (1986), *Bad* (1987), *The Last Temptation of Christ* (1988), *New York Stories* (1989), *Made in Milan* (1990), *Goodfellas* (1990), *Cape Fear* (1991), *The Age of Innocence* (1993), *Casino* (1995), *Kundun* (1997), *Mio viaggio in Italia, II* (1999), *Bringing Out the Dead* (1999), *Gangs of New York* (2002), *The Aviator* (2004), *No Direction Home: Bob Dylan* (2005), *The Departed* (2006), *The Key to Reserva* (2007), *Shine a Light* (2008), *Shutter island* (2009), *Untitled George Harrison Documentary* (2010), *The Rise of Theodore Roosevelt* (2010), *Silence* (2010).